

вращаamy отъ злото, защото повръжда и насъ самы и подобнытъ ни, които сме длъжны да обычаamy като самы себе си. А за да ны ненапусни никога Источникътъ на доброто, т. е. Богъ, нека незабравямы, че кога какъ ни дойде на умъ нѣкоя лоша мысль, Богъ, Създателъ-тъ нашъ знае всякога и най-скришното на душѣтъ ни и сърдцето ни, и че той въ едно мигваніе на окото може да научи помислитъ ни и дѣяніята ни. *Богъ испытыва сърдца и утробы*, казува св. Писаніе. Той и Божій законъ ны задължава да-обычаamy доброто; а доброто обычаamy ный ако бѣдемъ покорни на Божіитъ заповѣди и вършимъ добры работы.

Искате ли, сынко, да вы почитатъ челоувѣцитъ и да вы обычатъ? — Най-голѣмата леснина за това е да имате добро поведеніе, и тогазы лицата ви и всичкытъ ви черты ще отражаватъ невинность-тъ на душитъ ви и благородны-тъ вицрѣмущества. — Единъ мудръ челоувѣкъ казалъ, че едно тихо и ясно лице е като едно всегдашно прѣпоручително писмо. Тойзи мудръ челоувѣкъ съ тѣзи думы не е подразумѣвалъ никакъ естественыѣтъ красотѣ, но онуй хубавото причервяваніе отъ срамежливость, което е единственыйтъ бѣлѣгъ, че младыйтъ, на когото на лицето ся явява то, изпълнява длъжноститъ си и сношеніята му сѣ съ добры и добродѣтелни челоувѣцы.

С л ѣ н ц е т о .

Слънце-то истича отъ къмъ Истокъ, и като истече и огръѣе става день. То осіява хълмоветъ, долинытъ, дѣбравы-тъ и полята, и отъ негово-то осіяніе всичко ся вижда пакъ съживено и развеселено.

Слънцето ни дава свѣтлинѣ и топлинѣ; то прави да никне трѣва за животнытъ, и жито за челоувѣцы-тъ и прави да узрѣватъ плодетъ на земѣтъ.

Заритъ на слънце-то сѣ толкозь свѣтлы, щото никое око, освѣнь окото на орела, неможе да гледа срѣщу тѣхъ. По нѣкога то затуля свѣтлото си лице задъ тънky, бѣлы, като сребро, облацы и ный тогазы можемъ да погледамы търкалестыйтъ му видъ.